

TRIFID

BOOTES

TRIFID

INFORMATORIUM SFX TRIFID LIBEREC

Vychází nepravidelně! Slouží pro
informační potřebu klubu!

NEPRODEJNÉ !!

Vážení a milí přátelé,

po delší době se opět setkáváte s naším
dalším Trifidem.

Dlouhá odálka byla způsobena několika faktory. Tím nejhlavnějším byla změna předsedy, zřizovatele a vlastní koncepce činnosti. Takže jedno pod druhým.

Různé názorové nesady na činnost klubu nás přiměly k úřadování - a po nějakém čase si klub zvolil nového předsedu. Je jím Tomáš Hasil, kterého znáte jako distributora našeho fanzinu. Dalším krokem byl přechod od Osvětové besedy Králův Háj, která byla naším zřizovatelem téměř rok, pod supernový Dům kultury RCH v Liberci. Získali jsme tím několik výhod. Například pravidelnou místnost /každé pondělí/ a kompletní vybavení atd.

A třetím, neméně podstatným okolím bylo ujasnění vlastní koncepce klubu. Ta vypadá tak, že jednou měsíčně uspořádáme pořad pro širokou veřejnost /právě v sále našeho DK/, další pondělí bude věnováno členům klubu a v těch několika zbývajících věnujeme veškerý čas práci na pořadech a výrobě fanzinu. Bude to náročné a jsme stále plni elánu. Věřme si, že to zvládneme.

S e L e U e Š e N e O e S a T e I každého člověka je představit se. Proto i my, tvůrci T r i f i d a , se právě nyní představíme Vám, čtenářům našeho fanzinu. Využíváme stránky "informací" a jdeme na to:

První sci-fi svatba se konala uprostřed června. Králi se totiž dva členové našeho klubu. Tomáš a Vláďka stáli v zrodu klubu /i když Tom ještě v zeleném/ a jak to vypadá, stáli /vlastně leželi/ u zrodu budoucího člena /ky/.

Takže začneme u Tomáše /ministr CV/. Má rád sf a literaturu vůbec. Hlavně jeho zásluhou jsme pod DK ROK a pro svoje schopnosti si získal místo předs.

Zakladatel Standa /knihař - tiskař OB/ je do sf přímo cvok, stejně jako do žurnalistiky a literatury. Má tudíž na starosti tento fanzin /se dnes již vydatné pomocí členů/ a je zároveň takový knacím ústrojí klubu. Jeho koníček - pivo, víno, ženy, spěv.

Poté dokáže předpovídat /na 99,9 %/ Ctibor /údržbář 05/. Stejně jako meteorologii rozumí i geologii a jeho oblíbenec jsou sopečná pohoda. Ale nejvíc ušetří na hromadné dopravě, protože největším koníčkem je kromě sf turistika. V klubu má na starosti distribuci fanzinu a poštu mezi kluby.

Ne j s t a r ě í m členem je Miroslav /"Jan ROBERT"/, důchodce /09/. Máme v něm zásobovače, jelikož není měsíce, aby nedonesl balíček papírů. A každý papír je popsán povídkami, příběhy a romány. Jeho styl mu může závidět snad každý mladík, který kdy něco napsal. Abyste i Vy měli možnost seznámit se s jeho dílem, připravujeme vydání jeho sborníku.

Každý klub potřebuje i tzv. "technický personál". Jedním z členů je Ruda /tesař/, který má na starosti jak řízení automobilu, tak obsluhu aparatury /promítačka, diaproskop, epidiaskop, magnetofon, gramo/. Dopravuje vše potřebné na určené místo /adama/.

Fotografie jsou doménou Aleše /propagátor/ a přiblížky, legitimace a další písemnosti Slávka /sazeč/.

DALEŠÍ ČLENY PŘEDSTAVÍME PŘÍŠTĚ.

Všechny poštovní zásilky zasílejte, prosíme Vás, na adresu:
T. Hasil, Kopeckého 803, LBC 14,
460 14.

POŘADÍ

Tuto jsme si v poslední době položili mnohokrát k zodpovězení. Nyní se dá říct, že to víme. Snad.

Jak je psáno již v úvodu, získali jsme konečně stálou místnost v DK MOČ. Pojme kolem padesáti lidí, což je asi návštěva, se kterou na našich pořadech počítáme a s kterou bychom byli spokojeni. A jednu místnostku, kde se bude scházet ta desítko členů, kteří budou připravovat pořady.

Pro začátek jsme si dovolili vyhlásit dva měsíce prázdnin a to hlavně z důvodu, abychom se mohli plně věnovat podzimním akcím. I fanzin bude mít přestávku, takže příští číslo vyjde až v září.

A co vůbec máme v plánu?

Chceme dělat pořady způsobem poněkud jiným než doposud. Náplň zůstane stejná, změni se hlavně účinkující. Nebudeme to už my, ale známé osobnosti věd, spisovatelé apod. To znamená, že si připravíme program a poté budeme "ukecávat" tyto, aby věnovali našemu klubu trochu času a vystoupili s povídáním na profesionální úrovni. My nebudeme stát samozřejmě stranou, ale spolupůčinkovat a nadále dělat stále rubriky jako například pořad dle knihy L. Součka "Obrazový opravník obecně oblíbených obyčů", sci-fi diskotéky, oblíbenou anketu, četbu sf literatury. Věříme, že tento styl se bude líbit všem. Jak veřejnosti, tak nám.

- 0 -

Všechny materiály, týkající se meziklubové činnosti a různých sf akcí, zasílejte na adresu: Tomáš Hasil, Kopeckého 803, Liberec 14, PSČ 460 14, ČSSR.
Děkujeme !

Poprvé v Trifidu

Původně jsme chtěli několik stran našeho fanzinu věnovat letošnímu Parconu. Ale jelikož Trifid vychází tentokrát opeřáčně a hodně dalších klubů se již o pardubickém setkání vyjádřilo vyčerpávajícím způsobem, dospěli jsme k tomuto řešení: použijeme pouze dojmy jednoho z nás. Tím je Jindra Jůzl - jeden z nejmladších Trifidů, a protože ve fanzinu ještě nic neměl, sarazujeme jej do této rubriky.

sf
sf
sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf

Kdo nesažil - neuvěří ! I když jsem o Parconu něco slyšel a četl, stejně pro mě byla vlastní účast velkým zážitkem a velkým překvapením. Jak mnoha akcím se dostává publicity a pak jsou šedivé a nudné ! Atmosféra Parconu je pro nováčka překvapivá už jenom tím, že se pořád něco děje a zvládnout takovou akci určitě není při takové náplni a počtu účastníků nijak lehké. Otřasy se i připomínky k organizaci, ale co se oběda bez problémů ? Podle mého názoru všechno klapalo, a i když je člověk trochu překvapen, že bydlí v pokoji s neznámým, až spát chtěl s kamarádem, je to nakonec úplně jedno. Na Parconu se totiž nespí, ten se musí prožít bděle i v nočních hodinách.

Program všech tří dnů byl doslova "napráskaný". Téměř v každou okamžiku běžely alespoň dva programy současně. Snad právě to je pro někoho nedostatek ? Ale člověk má mít možnost volby, aby byl spokojen, a taky z čistě praktického hlediska: kde najít sál, kam si sedne tři sta lidí najednou a vzájemně se naruší ? Ne, právě výběr podle vlastní úvahy a možnost soustředění patří k velkým kladům Parconu.

Z pořadů, které zde probíhaly, bych jmenoval jako nejlepší a nejúspěšnější asi tyto:

Různé amatérské šestnáctimilimetrové filmy, skutečně na úrovni, byť amatérské, zajímavé tématy i zpracování. Překvapením pro mnohé bylo živé vystoupení Progressu II, které probíhalo v kině, kde následným pořadem byl pěkný francouzský film

"Hebe nad hlavou". Poutavá přednáška Ondřeje Neffa o díle F.R. Burroughse ukázala, že Neff je nejen dobrý spisovatel, ale i vypravěč, stejně jako Jaroslav Veis. Proběhl tedy prodej knih se širokou paletou starších, nových a neznámějších románů, povídek a detektivek od všemožných autorů. Burza byla pro oči a uši nezkoušeného sciify velkým zážitkem. Ceny letěly do závratných výšin nad pět set korun a bylo vzrušující, že předmětem tak velkých částek byly právě knihy.

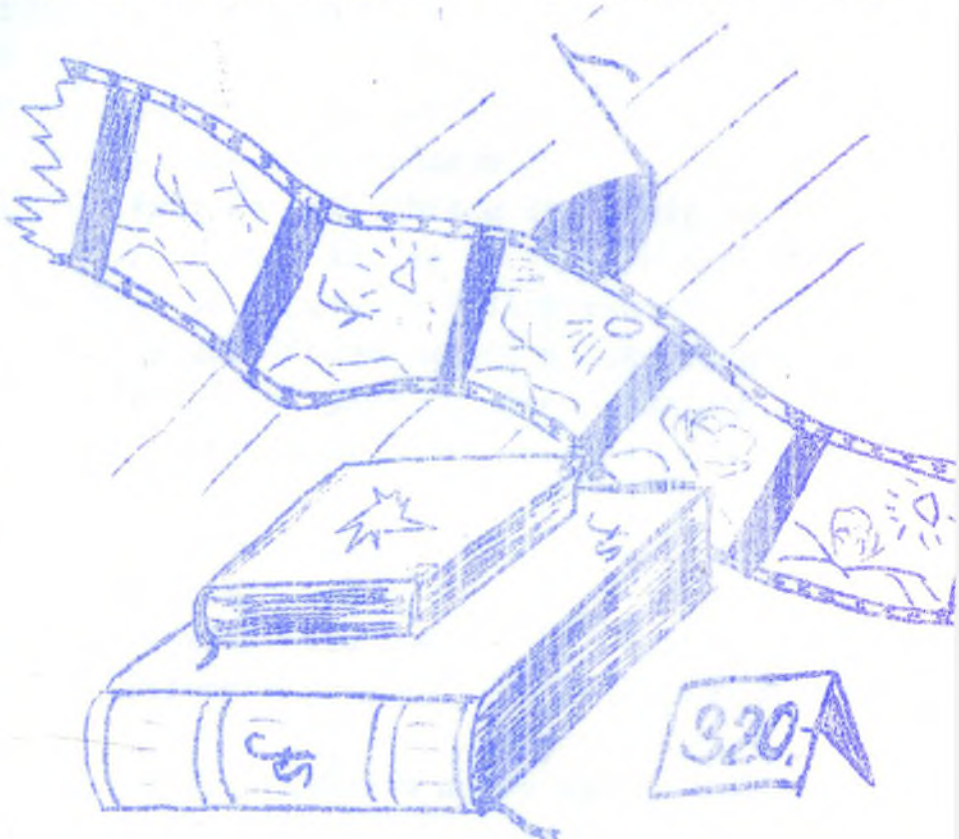
Dalo by se pokračovat dál a každý by přidal další pořad, který se líbil jemu. A to je právě na Parconu to nejhezčí. Byl jsem na prvním Parconu ve svém životě a byl jsem spokojen. Škoda pro ty,

kteří nemohli, trest pro ty, kteří nechtěli ! Těším se na další setkání v Pardubicích, těším se na Parcon 86 !!!

Jindřich Jázl

V dalším vydání našeho fanzinu bude rubrika "Poprvé v Trifidu" obsazena populárně napsanou úvahou s několika vedlejšími myšlenkami pod názvem "Existuje život ve vesmíru a jaký". Mimo jiné se bude mluvit o míru a zlobnosti válek vedenými nejmodernějšími prostředky a zbraněmi.

Znovu upozorňujeme na změnu adresy pro zasílání fanzinů a jiných písemností. Ta je: Tomáš Házl, Kopeckého 803, Lábeř 14, PSČ 460 14.

Gen řekl do mikrofonu: "Bláznivě hladké přistání!"

Posádka lodi si oddechla. Přistání na cizí planetě se povedlo. Ne, že by se někdo z kosmonautů obával - povrch planety byl hladký a relativně rovný. Tvořily jej obrovské čtverce, které z výšky vypadaly jako jednobarevná šachovnice. Ale přeci jen to byla neznámá planeta. Kapitán Juc vybral několik nejzdatnějších členů posádky a ti se vydali na průzkum.

"To je zvláštní", ohlésl se Kal. "Nikde žádné stromy, žádná zvířata nebo jiný tvor. Vypadá to, že planeta je neobydlená."

"A co povrch?", otázal se kapitán z řídicí kabiny.

"No, to je těžké. Nikde nic. Chceme dojít na okraj čtverce, abychom zjistili, co jej tvoří. Z výšky to přeci vypadalo jako prázna. Jo a při tlučení na povrch se ozývá dutý zvuk. Jako kdyby byla dole ještě vrstva."

"Ke kraji čtverce to máte moc daleko. Zkuste se dostat pod povrch na místě, kde to půjde nejlépe."

Výzkumníci oklepávali povrch, ale hečta byla všude stejná. "Musíme to zkoušet tedy. Připravte vrtačky a sondy", rozhodl velitel čety.

Ale vrtačky se lámsly jako hliněné a sondy byly k ničemu.

"A co laserovou pistoli?", navrhl šéf obrany.

Ze zraně vytryskl úzký paprsek zhuštěné energie, ale na povrchu zanechal jen nepatrnou jisku.

"POZOR! POZOR! Rychle se vraťte!", přerušil skupinu naléhavý kapitánův hlas. "Planeta se dává rychle do pohybu. Klesá! Všechny zpátky! Musíme startovat!"

Výzkumníci se dali do běhu, ale pozdě. Váhla je zalila neznámá kapalina a vše i s lodí smetla nenávratně z povrchu planety...

"Konečně jsou ti paraziti pryč", odfrkla si želva a znovu se slastně ponořila...

A nyní jeden
bonbónek pro
luštitele ta-
jemných záhad
a problémů.

Předkládáme
Vám magický
čtverec a Va-
ším úkolem
je dopsat čí-
sla od 5 do 20
a to tak, aby
součet všech
čtveříč /svi-
sle, vodorovně,
úhlopříčně/
byl rovných
50.

Řešení pošlete
co nejdříve
na adresu na-
šeho klubu a
vylosovaný lu-
štitel obdrží
obratem samo-
lepku našeho
klubu.

	18	15	
		12	
			7
	8		20

SILVESTROVÝ ROČEK 2125

napsal Jaroslav Šulc

Byly tři hodiny odpoledne v jednom z nejkratších dnů v roce. Zavřenými okny se do pokoje stěžíka vedraly tři úšery vězňích hodin a já jsem se probíral z lehké dřímoty v pohodlném křesle. Chvilí jsem ponechal tělo v původní poloze a jen oči se vydaly na průzkum po pokoji. Vše je na svém místě - laciný plakát; bílé hodiny, které nejdou; jediná skříň; velká knihovna i psací stůl po dědovi. Za opřenou hlavou jsem tušil nejpříjemnější část vybavení - pohovku se všemi příslušenými doplňky. Spokojeně jsem zamrkal a konečně pohnul hlavou, pak jednou i druhou rukou a slastně jsem se protáhl. Někde uvnitř mého vědomí se usadila spokojenost a očekávání, jaké s sebou přináší dobře načaté odpoledne v takový den, jakým je 31. prosinec.

Moje pozvolné procitání urychlil nsléhavý tón telefonu.

"Ne jo, už se ženu", zabručel jsem, vklouzl do pantoflí a vkročil do setmělé předsínky, kde trůní na policice telefon z béžového bakelitu. Rázným pohybem ruky jsem svedl sluchátko z vidlice a ukončil tak soufaleou snahu přístroje. "Prosím", zahuhal jsem do mikrofonu.

"Jsi to ty, Pavle? Tady Dana", ozvalo se mi těsně u ucha příjemným hlasem.

Pavle sice nejsem, ale něco mi našeptávalo, že bych to neměl dát moc rychle najevo... "Samozřejmě", řekl jsem proto co nej-přirozenějším hlasem a pro jistotu dodal, že nám trochu pokažený telefon, kdyby snad hledaný Pavel měl poněkud jiný hlas. "Jsem rád, že jsi zavolala."

"A já jsem ráda, že jsem tě zastihla ještě než budeš pryč. Chtěla jsem ti totiž říct, ..."

"Počkej, rozmysli si to", přerušil jsem ji nešetrně hned zpočátku. To, že Pavel odjíždí mě sice potěšilo, ale na druhé straně jsem nechtěl nikomu čupat v soukromí.

Po chvilce ticha se ozval trochu zmatený hlas: "To jsi mi řekl přece už včera a já ti chtěla jen ..."

Náhle jsem se rozhodl: "Dano, nezlobte se, ale zřejmě jste vytočila chybné číslo. Já nejsem Pavel, jen se mi líbí váš hlas. Proto jsem si s vámi chtěl trochu popovídat, ale tuším, že vám jde asi o vážnou věc, tak bych nechtěl, aby jste ji vyprávěla někomu jinému, než je určena."

Tentokrát trvalo ticho o něco déle. Pak zazněla otázka, ale poněkud jiná, než jsem čekal: "Vy nemáte číslo 45 193, které jsem navolila?"

Teď jsem byl trochu zmaten zase já. "To mám, ale Pavel o pravdu nejsem", utrousil jsem přemýšlivě. Ta dáma si moje číslo navolila...

"A bydlíte v Liberci?", zazněla další otázka, na kterou jsem znovu dal kladnou odpověď a dodatkem, jestli nemá znovu vytočit přítele Pavla, aby ho ještě zastihla, než odejde. "To už je teď sbytečné, protože Pavel je pryč. Díky tomu je to, že spolu mluvíme. Nebudu vám zatím nic vysvětlovat, jen si řekněte, jaký máte u vás datum a rok."

"Datum?", podivil jsem se. "To vám mohu říct docela přesně - 31. prosinec 1983. Copak je u vás jiný?", ker-toval jsem nechápavě. Ani po její odpovědi mi nebylo nic jasné...

"U nás je také 31. prosince, ale rok 2125. A jak se tedy jmenujete?"

Chvilí jsem ohromeně zíral do sluchátka, jako bych tam mohl nalézt autorku poslední otázky. Proč srovná já musím odpovídat před silvestrov-

skou nocí telefonovat s bláznivou holčkou? I když mluví docela rozumě... Nebo jsem se pomátl já? Sakra, mám to položit, abych měl pokoj? Ale co, ten už stejně mít nebude, tak jí odpovím...

Ale ona mě předešla: "Myslíte, že blázním já nebo vy? Ne, opravdu ne, já vás teď už mohu trochu přesvědčit."

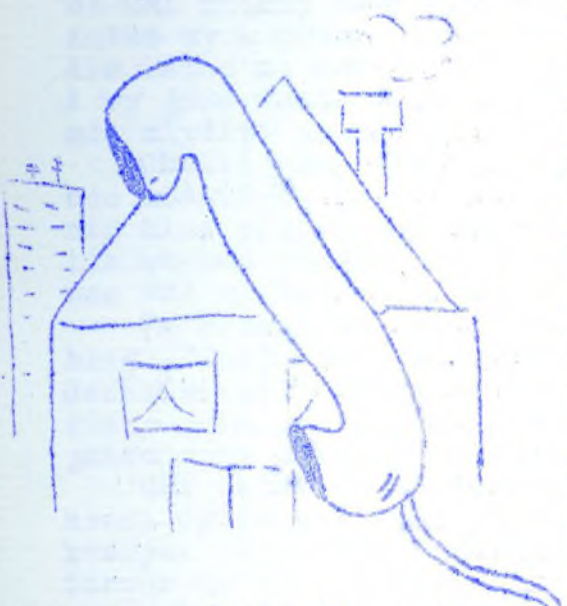
No vidá, myslí stejně jako já. Že by to snad byla skutečnost? Do sluchátka jsem jen zabručel: "Dobrá dáma, ale nemyslete si, že si se mně na Nový rok vystřelíte. Jmenuji se Honza a trochu rozumím fyzice, tak, ...", představil jsem se konečně a zároveň dal najevo, že nehodlám být aktérem silvestrovské show připravované nějakou pochybnou partou.

"Na Nový rok? Tomu nerozumím, ale zeptám se, až se mi podaří trochu vám všechno objasnit. Souhlasíte, Honzo?"

"Mluvíte", odvětil jsem stručně a připravil se na všechno.

"Víte, já s vámi mluvím opravdu z roku 2125. Podrobně by vám princip tohoto spojení vysvětlil jen Pavel, ale ten tu není, protože náš rozhovor umožňuje svoji činnost. Poslouchejte mě pozorně, nic podobného už se určitě nikdy nebude opakovat."

My lidé z 22. století nežijeme tak, jak jste si představovali ve vašem věku. Menší čas objasňovat vám podrobně příčinu situace, ve které se nacházíme, ale mohu vám stručně říci, že náš život plně ovládli počítače a jimi řízené automaty. Jde o jakousi novou formu otrokářského systému, kdy

si lidstvo své čtorkáře vyrobilo samo na určitém stupni rozvoje mnoha odvětví - především mikroelektroniky. Při boji o ovládnutí světového trhu různými státy se nedocenila kontrolní činnost dodávaných výrobků a to bylo pro lidstvo osudné. Kolem roku 2050 se stalo plně závislým na umělé vytvořené inteligenci /UMI/, která začala člověka využívat ke svému cíli - plnému ovládnutí naší Modré planety a jejímu oproštění od všeho živého. Dnes je už UMI blízko svého cíle. Z povrchu Země zmizelo téměř vše, co znáte vy - ptáci, zvířata, lesy, kmyz, ryby a dokonce i my lidé. Ale letos se nám podařilo najít způsob, jak lidstvo zachránit. A vy jste Honzo ten, kdo bude mít všechno v rukách. Rozuměl jste mi, slyšíte ještě?"

Chvilku jsem stál mlčky, dalo by se říci ohromeně. Je to vůbec možné? Na to, že by si ze mě chtěl někdo vystřelit, byl Dávin hlas příliš naléhavý a opravdový. Rozhodl jsem se pro několik otázek. "Mohla bys mi Dano říct, co teď dělá Pavel? A jak vás ten UMI vlastně využívá? Jak to, že se mnou vůbec můžete mluvit?"

Ve sluchátku se ozvalo úlevné pousmání a potom znovu známý hlas: "Jsem ráda, že jste nezavěsil, to by byl konec - opravdu definitivní konec lidstva... Ale teď máme ještě naději. Vaše otázky jsou pochopitelné a logické, pomohou mi objasnit úlohu, jakou máte vlastně sehrát. Takže po pořadě, aby bylo vše jasné."

UMI objevil, že lidé své konání řídí moskovými vřavami. Dokázal dříve než naši vědci nalézt všechny potřebné frekvence, kterými ovlivňoval příslušná mozková centra a docílil tak, že se člověk začal v dosahu jím ovládaných vysílacích stanic podřizovat jeho vůli. Tak donutil nejdříve vědce, aby ho zdokonalili a umožnili mu pokrýt celý povrch Země zmíněnými stanicemi, a pak už bez problémů ovládl veškerý rozumný život a donutil ho, aby se stal vykonavatelem jeho záměrů. Jen velice pomalu a ve vzácných chvílích se lidé dařilo uvědomovat si svoje postavení a hledat cestu z tohoto otroctví. Jak asi správně tušíš, bylo to v okamžiku, kdy se objevila porucha na vysílací stanici, která ovládá určitý prostor. Ano, i teď má stanice ovládající mě, Pavla a několik ostatních poruchu, jež je druhá v krátké době. To nám umožňuje prodloužit její trvání na dobu potřebnou k našemu spojení, které jsme připravili, stejně jako tuto druhou poruchu, při prvním osvobození od vůle UMI. Ale je to poslední možnost! UMI se dá přelstít jen jednou - pak se automaticky zdokonaluje a zabezpečuje. Proto musíš Honzo všechno pochopit a pak jednat, jinak se stane z krásné zeměkoule jen mrtvá planeta ovládaná UMI... Na spojení máme ještě 50 minut, pak se obnoví činnost vysílací stanice, v jejímž poli jsme...

Podrobnosti našeho kontaktu opravdu neznám. Všechno je dílem Pavla, který při minulé poruše objevil malý krystal se záznamem života v 20. a 21. století. Po jeho promítnutí na holografické zařízení vše pochopil a také objevil řešení, jak odvrátit cíl neplánovaný UMI. Seznámil nás se svým plánem a požádal o pomoc při jeho realizaci. Základem je zhmožnění části onoho holografického záznamu. Dále umístění jednoduchého umělého rozumu s naší lidskou vůlí a informacemi do vaší současnosti a znovuoobnovení holografické kopie. Tu pak bylo nutno odeslat v časové smyčce, kterou vytvořil UMI pro neživou inteligenci a nám se ji podařilo prodloužit do okamžiku, kdy byla příslušná část holografického záznamu vyhotovována. Další už je věcí umělého rozumu, kterému jsem propůjčila svůj hlas, který teď Honzo posloucháš. Pochopil jsi, co jsem říkala?"

Ano, pochopil jsem, že hovořím s umělým rozumem z 22. století. Že má příjemný hlas mladé inteligentní ženy. Ale proč si se

mnou telefonuje?

"Něčemu rozumím, ale něco mi stále není jasné. Proč se s vámi bavím zrovna nyní telefonem? A proč zrovna já?", dodal jsem další nejasnost.

"Honzo, způsob kontaktu i výběr vhodného jedince je záležitostí umělého rozumu, který je napojen na vaši nejbližší informační síť. Na volbu má zaprogramován čas o délce pěti minut, pak musí jednat. Těchto 300 sekund bylo zvoleno z hlediska rychlosti jeho práce i z hlediska bezpečnosti umělého rozumu ve vašem čase. Jste proto nejideálnějším člověkem, který při tomto výběru prošel umělou pamětí. To, že vás kontaktuji telefonem, je logické, neboť moje podoba není ekvivalentní mému hlasu a také přesun v prostoru není možný, vzhledem k nutné zpětné časové transformaci.

Všechno to znělo opravdu logicky. Všechno, co jsem slyšel... Když jsem se podivně podíval na hodinky, zjistil jsem, že už zbývá jen 25 minut. Také jsem pochopil, že jsem uvěřil.

"A co mohu já, učitel fyziky, udělat pro záchranu lidí?"

"Vidíte, že byl výběr úspěšný. To nejtěžší už máme za sebou - uvěřil jste! Všechno další už nebude tak obtížné, i když to bude záviset jen na vás."

Pozorně jsem poslouchal, byť se mi od napětí trochu chvěly kolena a ruka svírající sluchátko se za tu dobu tohoto neuvěřitelného rozhovoru pořádně spotila.

Příjemný hlas pokračoval v naléhavém tónu: "Musíte varovat vědce. Je potřeba jim ukázat, že jejich práce může zplodit degenerovaný UMI, který je ovládnut. Honzo! Musíte dokázat usměrnit jejich pozornost na kontrolní systémy při realizaci umělých inteligencí!"

"A o tomhle vy tvrdíte, že to nebude už tak těžké? Copak nevíte, jak obtížné je dostat se do uzavřené vědecké společnosti? A to nemluvím o tom, že by ji bylo třeba ovlivňovat! Vždyť na to nebudu mít do smrti dostatek vědomostí! Tohle váš umělý rozum neuvažil?"

Stichl jsem po tomto rozhořčeném výlevu a čekal na reakci z telefonu. Chvilí se ozývalo jen tiché praskání poruch a pak zazněla otázka: "Honzo, už jste někdy viděl kopretinu?"

"Co že?", nevěřil jsem vlastním uším.

"Je to hloupá otázka, vidíte. Já znám to slovo z holografického záznamu, ale nic mi neříká. Mohl by jste mi ho objasnit?"

Chvilí jsem uvažoval, jestli přeci jen nemluvím s pomatenou dívkou. Pak se mi ale její otázka zalíbila: "Kopretina. To je ta krásná květina. Okolo žlutého středu má spoustu bílých okvětních lístků. Roste v létě na lukách, které se jejími květy často bělají, jako když napadne sníh. Mnoho lidí je má moc rádo a dívky ji mi zdobí své vlasy nebo je trhají do vázy, aby si mohly jejich kouzlo zanechat i doma."

"To musí být nádherné, také bych ji chtěla někdy vidět...", zaznělo tentokrát zasněně ze sluchátka.

Pojednou hlas znovu stvrdl: "Honzo, poslouchejte. Máte čas do roku 2010. Od tohoto roku vytvořil UMI zpětné zabezpečení vývoje všech věd pomocí svých časových smyček. Pojistil si tak svůj vznik a ovládnutí planety. Proto si pamatujte, že kontrolní činnost musí začít nejpozději v tomto roce, pak už nic neobjevíte, pak už je UMI pojištěn proti všem zásahům. Rozumíte?"

Co jsem měl odpovědět? Vše bylo jasné, i když zdaleka ne tak jednoduché. "Ano, všemu rozumím, ale nic vám nemohu slíbit. Opravdu..."

"To od vás nikdo nebude požadovat. Chceme jen jedno - věřte

a přemýšlejte... Chcete se ještě na něco zeptat?"

"Ne, nechci se už na nic ptát, Dano", odpověděl jsem jaksi zaraženě.

"Honzo, tak mi prosím vás vyprávějte, jaké je to u vás -
- tam venku, okolo vás ..., co je to sních ...?"

A já začal hovořit do oprýskaného sluchátka, které mě spojovalo s 22. stoletím. Snažil jsem se přiblížit té dívce naše lesy, řeky a potoky, včely a motýly, ranní rosu v trávě a večerní červánky, i ten sních, ... Ale copak to jde popsat? To se musí žít! ... Musí žít ...

A tak když se ozvalo suché lupnutí ve sluchátku a nepříjemný hlas pronesl: "Porucha ve 22. časové smyčce vlivem výpadku 153. ovládací stanice v oblasti Liberce je odstraněna ...", a pak už se ozýval jen známý přerušovaný tón, zavěsil jsem a vydal se zpět do ticha svého pokoje.

Usadil jsem se opět do křesla, ale tentokrát jsem přemýšlel. Dlouho a intenzivně přemýšlel... Těsně před půlnocí jsem se zvedl a do kalendáře na rok 1984 jsem napsal dva závazky:

1/ Od 2. 1. 1984 pravidelně navštěvovat vědeckou knihovnu

2/ Pomalu popularizovat problém prostřednictvím vědeckofantastické literatury pod vhodným pseudonimem...

A když se ozvalo odbíjení půlnoci, připil jsem si se všemi, kteří v roce 2125 znají kopretiny. Připil jsem si se všemi z roku 2125...

9134692+367953327601054:010101010101x55546210000-15286790315=???

Robot -

Člověk zestrojil robota, aby nahradil sebe.
Člověka zestrojil, aby nahradil sebe ... ?

Kraky -

Od istého času ľudia pestujú zvláštnu odrodu húb -
hríby, ktoré neraz narastú až k nám.

Elúposť -

Človek už má umelý chrup, aj umelé srdce, dokonca i umelý mozog, prečo práve ja musím byť stále pôvodná?

Kravce -

Počul si? Vraj naši vedci vyriešili problém rastových génov?!

Tyto pekné aforismy nám poskytl priateľ Miro ze SFK Castor Spišská Nová Ves.

Děkujeme.

ČETLI JSTE ? ČETLI JSTE ? ČETLI JSTE ? ČETLI JSTE ? ČETLI JSTE

V dnešní rubrice nebudete číst jako vždy recenzi, ale obyčejně

V Y Z Ě Á N Í

Literatura má velmi rád a sci-fi asi nejvíce. Jak také ne, když první kniha, kterou jsem přečetl - to když jsem zjistil, že písma tvoří slova a slova věty a věty děj - byla Planeta tří sluncí od V. Rabuly. To byla věc, kterou jsem "žral".

Bylo mi tehdy jedno, jestli světelný paprsek doletí ze Země na Mars za hodinu nebo za rok nebo jestli někdo kosmonauti na Alfě hrát fotbal... Pro mě bylo důležité, že jsou na nějaké planetě ohrožováni příšerami a nestvůrami, které zde mají domovské právo a brání si ho všemi způsoby...

Pak přišly knihy A. Beljaveva - Člověk obojživelník a Ariel. Probral jsem otcovu knihovnu a pod dekou loukal tyto příběhy. Pak japonské filmy Godzilla, Gappa nebo Gamera kontra Gaos. A tu jsem zjistil, že existuje i Země. A život na ní. Život, který může být ohrožený. Lidmi! To zjištění bylo zarážející. Dostala se mi do ruky kniha, kterou jsem dodnes přečetl snad stokrát. I když děj znám naspaměť. Kniha o téměř úplném zničení Země lidskou blbostí a chamtivostí. Jistě víte, že jde o dílo J. Wyndhama - Den TRIFIDŮ.

Kniha, po které následovaly i podobné, mě velice vystrašila. I když v rámci normalnosti. Ale víra v život a přežití zůstala. Plně jsem si uvědomil možnost a následky zneužití vědy a techniky a také ohromný význam sféry literatury...

A právě před několika okamžiky jsem dočetl dílo, které v mém vědomí bude určitě konkurovat slavným Trifidům.

Je to triologie J. Creaseye POTOPA, SUCHO, HLAD.

Tato kniha předčila mé očekávání. Obsahuje tři hlavní příběhy, kde jednotlivec nebo skupina ohrožuje celou zeměkouli. Ať vědomě nebo omylou či náhodou...

Nechci prozrazovat děj, ale musím vystihnout tu hamánnost a skrytý optimismus hlavních kladných hrdinů. Ohromně čtivý styl, napínavé zápletky a překvapivé pointa - záruka, že téměř 600 stran se přečte jedním dechem.

Děkuji tímto Mioví z Castoru za půjčení a doufám, že podobných lahůdek má k dispozici více.

02 A 69 01

ČETLI JSTE ? ČETLI JSTE ? ČETLI JSTE ? ČETLI JSTE ? ČETLI JSTE

V Z P O M I N K Y

N A

S L U Ž B U

V l a k z k o n c e n t r á k u

napsal Jan Robert Ož

Jednou jsem nastoupil na noční směnu ve své milé, známé stanici na okraji Prahy, kde jsem toho už tolik prožil. Začátek směny se ukazoval klidný, i když konec války byl už na spadnutí. Ale i vzdušná situace byla klidná, jako by se do- stavila jakási chvilka únavy. Lampy v kolejišti byly seřaze- ny na první stupeň a posun "hobloval" na plné obrátky. Vůde byl klid až k neuvěření. Jen počasí bylo miserné, jak už to v předjaří bývá. Ale pro chod železnice bylo docela vyhovují- cí, při kterém se dalo docela dobře sloužit.

Během večera byl ohlášen docela obyčej- ný nákladní vlak. Snad až příliš obyčejný, v době, kdy jezdily už jen samé transporty s různým stupněm důležitosti. U tohoto vla- ku se zdálo, že na něm Němcům nezáleží: Kdy dojede, tehdy dojede. Než však přijel do mé stanice, věděl jsem všechno. Sdílel mi to kamarád a vzrušením se mu třásl hlas: "Viš, co to vlastně jede?", ptal se mě. "To vezou vlastně vězně z koncentračního tábora - ale jak! Na otevřených uhlácích, v této plískan-nici. Já je tak nenávidím!" Šípal mi hlas a v telefonu bylo slyšet, jak se to v něm vše- chno vaří a bublá. "Já je tak nenávidím!", opakoval znova a myslil tím samozřejmě Něm- cer-fašisty.

Áni nevím, který z kamarádů to byl, ne- poznal jsem ho po hlase, ale jeho rozhořče- ní bylo tak velké, že se musil někomu svěřit, co viděl. Komu jinému, než kamarádovi a v tom zoufalství si vzpoměl na mě. Nečekal jsem nic dobrého, znal jsem, co Němci dove- dli. Byli krutí i k vlastním lidem, ale to, co jsem spatřil, mi vzalo dech.

Když přijel zmíněný nákladní vlak do mé stanice, spustila se plískanice, děšť se sněhem a do toho se jako na objednávku opál vitr. Nákladní vlak nejel rychle, ale plul ve světle kandelábrů jako příznak ze záhro- bí. Nákladní vlak nejel rychle, vezl na ote- vřených nákladních uhlácích živé, mrtvé i umírající. Ty lidské trosky byly přikryté jen obyčejnými tenkými dekami a oblečené v těch koncentračních hadrech. Stojících už bylo poskrovnu, vypadalo to, že vlak je naložen. Snad z vý- chodí stanice všichni stáli, natlačeni od stěny ke stěně uhláků. Kdo ví, odkud je až veslá, takže mnoho z nich polehala, nebo po- mřela cestou. Těm mrtvým brali zbylí živí

jejich deky, aby se snad přece jen trochu
déle zachováli, i když ženci neměl z nich
téměř nikdo.

"Žít"

Nabubelala mi žluč. Jestliže jsem u Něm-
ců uznával tu trochu kulturní úroveň, tím
okamžikem klesli na úroveň jeskynních lidí,
ale i ti snad by byli našli u sebe kousek
soucítu. Těmto lidem na úrovni dvacátého sto-
letí se průběhem války ten soucit beze zbytku
vypařil. Napadl mne příšerný název: Kul-
turní vzdělání barbaři na Rýně. A ne tom do-
dnes trvám. Oni jsou stále "doofí", pokud je
poměr sil v rovnováze. Ale jakmile se rovnováha
jen trochu poruší v jejich prospěch,
jakmile jim nasadíte tvrdák na hlavu a dáte
jim možnost, aby mohli poroučet, nepoznají je.
Rázen jim spadne ta kulturní omítka a rázen
spadnou na stupeň, dosažený za minulé války.
A rázen považují šmahem všechny předtím uza-
vřené smlouvy za oár papíru.

Vlak přešel. Oni měli svou zvláštní logi-
ku. Balo by se očekávat, že vězně z koncen-
tráků budou pouštět, vzhledem k nastávající-
mu konci války, ale ti to asi na konec války
ještě nevěřili. Zdálo by se, že je porazou
spíše do vnitrozemí, ale oni je vezli na se-
ver - ven z protektorátu.

Ráno posbírali po trati asi třicet mrtvých.
Co se stalo se zbytkem, pokud došli k cíli
dříve než smrt, nevím. Ke konci války se řá-
dné informace, zvláště pokud se týče vězňů,
nedaly sehnat.

Byl to jeden z posledních otřesných zážitků z konce války,
pak už byla jen revoluce. Ale já se s tímto zážitkem nemohu vy-
rovnat. Už uplynulo čtyřicet let, v ledě nastalo
smíření a normalizace. Já se smířit nemohu.

U P O Z O R N Ě N Í

Všechny písemnosti a fanziny zasílejte, prosíme Vás, pouze na
adresu: Tomáš Basil, Kopeckého 203, Liberec 14, PSČ 460 14.

B Á J E ?
M Ý T Y ?
F A N T A Z I E ?

Báje a mýty o letech do vesmíru si vytvořily všechny starověké kultury.

Nejstarší písemně dochovaná zmínka o letech lidí v ohnivých lodích do vesmíru obsahuje EPOS O GILGAMÉŠOVY, který vznikl asi 3 200 let před našim letopočtem a ve zlomech klínopisných tabulek byl nalezen při vykopávkách starověkého města Ninive.

Před dvěma tisíciletími vznikla čínská báje o císaři WAN-NOVI, který vzlétl ke hvězdám.

Podle jiné staré báje postavili prý souhvězdí Velkého Vozu Mongolové unesení bytostmi do kosmického prostoru.

Japonská báje vypráví o paní CHANG-EO, která létala k Měsíci.

Podle řeckých bájí vzlétl ke Slunci ALEXANDR MAKEDONSKÝ.

Všechny tyto i další podobné báje a mýty vyjadřují odvěkou touhu lidstva odpoutat se od zemského povrchu a vznést se až k nebeským tělesům, touhu, která lidstvo dodnes neopustila. Svědčí o tom díla četných spisovatelů, básníků a vědců, kteří pomocí tajemných sil nebo dopravních prostředků odpovídajících úrovni znalostí a představám dané doby, nechávali hrdiny svých literárních prací plných bujně fantasie cestovat do hlubin vesmíru, nejčastěji na Slunce či na Měsíc.

N i n i - N i n i s l o v n í č e k

DANTE ALIGHIERI /1265 - 1321/

Ve svém díle - Božská komedie - popisuje svou cestu k Měsíci a své dojmy z toho, co na něm spatřil.

LUDOVICO ALIOSTO /1434 - 1533/

Hrdina jeho díla - Zúřivý Roland /Astolfo/ - cestuje na okřídleném koni, také na Měsíc.

SVATOPLUK ŮROH /1846 - 1908/

Je autorem satirického románu - Výlet pana Broučka na Měsíc -.

JAN KEPLER /1571 - 1630/

Německý astronom, který uvedl ve svém díle - Sen o Měsíci - zajímavé a vědecky podložené úvahy o svých smyšlených pozorováních z povrchu Měsíce.

CAMILLE FLAMMARION /1842 - 1925/

Francouzský astronom. Ve svých četných dílech věnovaných popularizaci astronomie - ve své fantazii často líčil i

vzhled obyvatelů jiných planet a život na nich.

JAN MERUDA /1834 - 1891/

Jeho - Písně kosmické - jsou jasnou předtuchou toho, že lidé budou létat v kosmu.

GEORGES MÉLIES /1861 - 1938/

Průkopník francouzské kinematografie, vytvořil první fantastický film o cestě na Měsíc. Zakladatel společnosti STAR - film.

EDM. ROSTAN /1819 - 1855/

Francouzský spisovatel. Ve svých fantasticko-utopických románech - Cesta na Měsíc - a - Kříže Slunce - popisuje cesty vesmírem za pomoci nejvýznamnějších dopravních prostředků /např. v kočíře taženém labutěmi apod./.

JULES VERNE /1828 - 1905/

Z dlouhé řady jeho dobrodružných a utopických románů jsou pro kosmonautiku významné jen dva - Ocelové město - a - Cesta na Měsíc -.

F. M. VOLTAIRE /1694 - 1778/

Ve svém satirickém díle - Mikronégas - píše o obru ze Sírta, který cestoval vesmírem ve společnosti Šaturžana.

B l í ž e o d ě l e J u l e s a V e r n e a

Pro zrod dobrodružné literatury s astronomickou tematikou měl největší význam právě francouzský spisovatel, autor četných románů J. Verne.

V románu - Ocelové město - líčí historii obrovitého děla, jehož výstřelem má být zničeno město a jeho obyvatelé vyhlazeni. K překvapení čtenářů nenechává autor dopadnout zničující projektil na město a dokonce ani na Zemi. Vytvoří z něho jako první autor fantastických románů vůbec, umělou družici Země.

Zde je zajímavá shoda: V šedesátých letech plánovali vědci vystřelování velmi malých pokusných družic s přídavnými raketovými motory, které měly dosáhnout prvé kosmické rychlosti. Pokusy plánované na ostrovech Barbados však nebyly uskutečněny.

Podstatně významnější je druhý román - Ze Země na Měsíc. Zde Verneova jasnovidnost obstála v konfrontaci se skutečností po stu letech přímo obdivuhodně. Autor popisuje stavbu obrovského děla u floridského města Tampa - děla s tří sta metry dlouhou hlavicí, která vystřelí kabínu ve tvaru dělového náboje. Do otopalovacího zařízení je vloženo dvě stě tun střelné bavlny a když je vše připraveno, vstoupí do kabiny tři astronauti a dva psi, dveře zapačnou a cesta na Měsíc může začít. Po detonaci vyletí kabína nazvaná Columbiada rychlostí 40 000 km/h. a letí vesmírem rychlostí 11 km/sec. Měsíc dosáhne za 97 hodin. Klimatizovaná kabína z hliníku je 3 metry široká a 4 metry vysoká. Verneovi kosmonauti Ardan, Barbicane a Nichol prožívají dětskou radost ze stavu bez tíže. Celou cestu uskutečnila autorka výprava za jedenáct dní, aby potom dopadla do vln Tichého oceánu. Proti potopení byla obložena korkem.

Všimněme si nyní nápadné podobnosti utopického měsíčního letu s lety kosmických lodí minulosti. A to zejména APOLLO 8, které podobně jako Columbiada obletělo Měsíc.

Měsíční projekt APOLLO byl ovšem značně nákladnější než ten, který popisuje Verne. Náklady zde dosáhly 5 milionů dolarů, ze-

tímco projekt APOLLO stál fantastickou sumu, 25 miliard dolarů. Je ovšem zajímavá shoda, že kosmonauté byli také tři a že psi létali v kosmu mnohem dříve než lidé. Razili jim totiž do kosmu cestu.

Dnes se při čtení Verneovy Cesty na Měsíc usmíváme, vždyť jsme o sto let technicky pokročilejší. Ale to nijak nesnižuje naši úctu k romanopisci, který se přes některé omyly, dané mírou technických znalostí v minulém století, dokázal tolikrát trefit do černého.

02 A 69 01

=====

Důležité U P O Z O R N Ě N Í pro všechny kluby v ČSSR :

=====

Náš fanzin "Trifid" bude příště zasílán pouze těm klubům, které splní nebo splňují alespoň jednu z těchto tří podmínek:

- a/ Posílají výměnou svoje fanziny.
- b/ Zašlou nám obálky vhodného formátu s napsanými adresami a s nalepenými dvoúkorunovými známkami.
- c/ Spolupracujeme /stykáme se/ s nimi.

Využijte této nabídky. Stačí vyhovět pouze jedné podmínce !!

=====

Odpoovědný redaktor : Stanislav Č I Č O

29.6. 1985

Redakce : Tomáš Hasil, Ctibor Vimer

Jitka Vondráková - kresby

=====

